Моє серце знов тяжко щемить,
Бо нема чого вбогому ждати.
Не прийду я до тебе в цю мить,
Не примушу докупи страждати.

Я замкнусь собі сам у тиші,
Засумую від рана до рана,
Доки мука не зникне з душі,
Не загоїться нищечком рана.

А до тебе в цю мить не прийду.
Заховаю подальш свої болі...
На твоєму, голубко, виду
Сліз пекучих без того доволі.